AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

it Blad verschijnt elken Zaterdag.
bonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
oor het Buitenland per jaar fl. 10,—
fzonderlijke nummers fl. 0,20.
rijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f.0,50 voor elken regel meer fl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½.

OVERMOED.

Ik heb een hondje, dat op een wonder gelijkt. 't Is al leven wat er aan is, vleierig, speelziek, en bovenal gulzig tot in merg en been: er gaat geen dag voorbij, dat er niet een of andere klacht van een eerzamen buurman bij mij inkomt, wiens kattebakje juist om 10 uur wordt leeggemaakt, en dat is precies het uur, waarop de appetijt van mijn hondje ontwaakt.

Daarbij heeft hij de niet minder prijzenswaardige gewoonte den strijd aan te binden tegen alle levend wezen: altijd heeft hij zijn nagelen gekromd zoo wel tot aanval als tot tegenweer. Om dat krom houden zijner nagels noem ik hem gewoonlijk Crispi, of Kromvinger.

Dagen geleden had hij eene ontmoeting met Morrongo, de poes van mijne buurvrouw Doña Romualda, zachter, vredelievender, voorzichtiger en zelfs rechtvaardiger poes was in den omtrek niet bekend: want al het kwaad, dat men van haar vertelde, kwam hierop neer, natuurlijk behalve hare gewone kattestreken, dat ze eens de oogen uitgerukt had van den papegaai van Doña Petronila, eene andere buurvrouw; maar die papegaai was één leelijk en schaamteloos beest, dat den heelen dag niets anders dan leelijke dingen zat te praten.

Nauwelijks had Crispi Morrongo gezien, of hij zette koers naar de stelling der poes en opende de schermutseling.

"Crispi! riep ik hem toe, "hier: — ik wil niet, dat gij razie maakt of het met iemand aan den stok hebt. Hoogmoed is een slechte raadgever, en er is geen hoovaardige, die niet vroeg of laat zijn hoofd stoot, want loontje komt om zijn boontje."

Toen kwam mij in de gedachte, wat er gebeurd was met den President van den Ministerraad van Italie, die heel toevallig juist zoo heet als mijn hondje, en die in vroeger dagen werd gewond door een Napolitaan met eene vijg uit zijn tuin, en men zegt, dat die hard zijn.

Terwijl ik mij met deze gedachten bezig hield, blafte Crispi driemaal, begon de vijandelijkheden en regelde den aanval volgens de voorschriften der kunst, want hij dwong Morrongo op te staan, met steil overeind staanden staart en den rug in den vorm van een halven hoepel.

"Crispi," riep ik opnieuw, "heb eerbied voor de onschuld; pleeg geen geweld aan de rechtvaardigheid. Denk er eens aan, wat ge altijd voor voor de vrijheid geschermd hebt: nu is het toch niet billijk, dat ge de vrijheid van anderen gaat aanranden, terwijl ge zelf altijd den mond vol hebt van vrijheid."

't Mocht niet baten; Crispi, blind door den haat tegen Morrongo, had haar al bij den kraag en bewees haar door de daad, dat het heel iets anders is de vrijheid te prediken of ze aan anderen te gunnen."

"Crispi," riep ik woedend opnieuw; "wees niet hoovaardig, denk er aan, dat loontje om zijn boontje komt; daar is geen schuld of ze moet eenmaal betaald worden! Herodes vervolgde de onschuld en werd door de wormen opgegeten: Napoleon I vervolgde Pius VII en stierf op St. Helena: Napoleon III leverde Pius IX aan zijne vijanden over en stierf in ballingschap: Nero, Domitianus, Caligula, Caracalla, Juliaan, Marat, Robespierre, Hendrik VIII, alle tirannen, alle vervolgers zijn eindelijk gevallen en met schande overdekt en denkt gij, leelijke poedel, dat die wet, welke voor de menschen bestaat, ook de dieren niet bereiken kan?"

't Was aan dovemans deur geklopt! Crispi, die nog altijd Morrongo bij den kraag had, beschouwde zich in dat oogenblik als den grootste der honden. Ik ben een held, zoo dacht hij. Ik heb het oude fanatisme overwonnen, in de persoon van de oude kat van Doña Romualda. Weg, gij schrikbeelden van het verleden, ik heb u overwonnen en zal de zaak doorzetten tot het einde.

Gelukkig had de beschaving het fanatisme niet vaster dan bij de haren. Morrongo deed een sprong terug, maakte zich los, en vlug als de wind vloog ze naar boven.

Crispi ze achterna: zijn bloeddorst moest gelescht: maar Morrongo vlugger dan zijn vervolger, nam weer een sprong, ontsnapte zoo aan Crispi en versterkte zich boven op een kippenhok. Crispi wilde volgen, en ook springen, doch wijl hij minder met het terrein bekend was, had hij niet gerekend op een tobbe met zeepsop, dat Barbara, de meid, juist gebruikt had voor de wasch. Crispi springt op den rand der tobbe, die toegeeft en met Crispi omvalt, en zie de heele stroom van 't vuile zeepsop stroomt hem over kop en staart.

Daar stond hij nu druipnat. Ik moest lachen, dat ik het uitproestte. "Ziet ge 't nu?" zei ik, "dat er zelfs voor de honden eene soort voorzienigheid is? Wat zijn er al velen gevaren gelijk gij! Blind van hoovaardigheid, denken ze, dat ze iedereen aan kunnen; naar recht zien ze niet om, men mag ze waarschuwen, het helpt niet. Maar in eens, als ze er het minst aan denken, daar vallen ze met de pooten omhoog en 't is met hen gedaan."

Letterlijk, Crispi droop af en verborg zijne schande in een donker hoekje, waar hij opdroogt. En als hij droog is, wat dan? Och, dan gaat het misschien denzelfden weg weer op; want niemand is hardleeriger dan een hoovaardige.

Dat mogen wel ter harte nemen al wie zich tegen de Katholieke Kerk opzetten; ze maken zich zelf bespottelijk, maar schaden de Kerk niet; want de boom van den godsdienst heeft de eigenschap, dat hoe meer hij gesnoeid wordt, hoe meer vruchten hij geeft.

Men verhaalt van Juliaan den Afvallige, een hevig vervolger der Kerk, dat hij eens een Christen ontmoette en hem spottenderwijze vroeg: "zeg mij vriend, wat doet op het oogenblik de zoon van den timmerman?"

"Hij maakt," was het snedige antwoord, "doodkisten voor zijne vervolgers."

Zij nu, die de Kerk vervolgen, het zij dan met de pen, met een laster, met het zwaard, of hoe ook, moeten wel weten, dat de timmerman van Nazareth nog altijd de zaak op denzelfden voet voortzet.

Een maçonniek ideaal.

Voor eenigen tijd deelde de Nederlandsche pers het gerucht mede, dat er ernstige pogingen zouden worden aangewend om in Holland de lijkverbranding ingevoerd te krijgen. Het oogenblik scheen daartoe gunstiger dan ooit. Met een man

FEUILLETON.

¿Qué sería?...

por
EL P. LUIS COLOMA.
de la C. de J.

(*Continuación*).

II

Mientras cruzábamos las diversas calles que á casa de la Rabina conducían, iba yo repasando en la memoria los varios datos biográficos que acerca de esta señora repetía la voz pública. Yo no la conocía, y con ser tan populosa la capital en que nos hallábamos, eran contadas las personas que la hubiesen visto alguna vez de cerca: tan grande era el aislamiento en que vivía. Tan sólo una tarde, volviendo yo con cierto caballero, del famoso Hospital de X**, situado en las afueras de la ciudad, vi por el camino que conduce á las vecinas huertas, una antiquísima y blasonada carretela, forrada de amarillo, y tirada por pacíficas mulas: hundida en los almohadones del testero, iba una sombra negra, y sentada al vidrio una vieja feísima, de aspecto decente. Mi compañero, que aún vive en Madrid, anciano y achacoso, me aseguró que aquella sombra era la Rabina, y aquella vieja su doncella, ó sea su *diablo familiar*, como la llamaba él en són de burla. Coordinando entonces mis recuerdos, vine en la cuenta de que aquel *diablo familiar* debía de ser la misma estantigua, que en aquel momento en mi naba delante de mí, sirviéndome de guía.

Las cruces que le había visto hacer, y la devoción con que se encomendaba en el recibimiento del perro de aguas, me tranquilizaron por completo; si era, en efecto, un diablo familiar, debía de ser un diablo arrepentido, al estilo del Abdiel-Abdadona que soñó Klopstock.

Doña Adela de M**, conocida en toda la ciudad por el apodo de la Rabina, debía de frisar por aquel entonces, en los setenta años. Su padre, segundón de una casa ilustre, y por extraño caso rico, había figurado en las Cortes de Cádiz, al lado de Argüelles, Quintana y Toreno, y emigrado más tarde á Francia, cuando la reacción de 1823. Allí se había educado por lo tanto, la entonces tierna Adelita, y vivido en Paris muchos años, en la época en que el *cerebro de Europa*, convertido en espantosa grillera, daba á luz en el orden literario á los románticos de pálido rostro y cabellera de rey merovingio, que aplaudían el Hernani de Victor-Hugo, y en el social á la segunda dómeda de revolucionarios, que ajustaban las cuentas al usurpador Luis Felipe, lo mismo que se le pueden ajustar al lacayo que estorba en la antesala.

Los parisienses habían adelantado mucho; para sacudir á un rey, tuvieron el 93 que guillotinarlo; para quitárselo de en medio el 48, les basto sencillamente darle un escobazo.

Brillaban entonces en aquel cielo literario, dos estrellas de primera magnitud, que fueron las amigas íntimas de doña Adela: la llamada *Muse de la Patrie*, Delfina Gay, Madame de Girardin más tarde, y la baronesa de Dudevant, célebre ya por desdicha, con el nombre de Jorge Sand. Estrechaba esta amistad la afición común á las letras, y juntas frecuentaban los círculos literarios y los salones más en boga en el poco escrupuloso París de aquella época, mereciendo de sus admiradores el lisonjero nombre de las tres Gracias. Decíase, que en estas tres décimas Musas, se había inspirado el bueno de Jerónimo Paturot, al describir las tres poetisas que en los salones de la apócrifa Princesa de Flibustoskoi, improvisaban, como Corina sobre el Capitolio, una en traje griego, otra con arreos de la Edad Media y la tercera con botines y pantalones.

No sé lo que habría de verdad en esto: puedo asegurar, sin embargo, que la amistad de doña Adela con Jorge Sand, había sido, en efecto, muy íntima y constante. Yo mismo tuve en mis manos, muchos años después, un ejemplar de *La Mare au diable*, que la célebre novelista francesa regalaba á su amiga con esta tan concisa como expresiva y pedantezca dedicatoria:

Alteri Ego.
Georges.

Nadie pudo saber nunca, por qué razones había abandonado la Rabina el bullicio de Paris, quince años antes de estos sucesos, para venir á enterrarse en la antigua casa de sus mayores, en compañía de una hermana mayor, ciega y viuda de un marino: excelente y sencilla mujer, que se pasaba la vida haciendo calcetas á tientas, y narrando á sus domésticos los extraños viajes que había hecho con su marido por el Sur de las Américas. Esta era aquella señorita Concha, que según el dicho de la doncella de doña Adela, había muerto seis meses antes.

La Rabina no recibía á nadie, ni salía nunca de casa, como no fuese en carruaje cerrado, á respirar á larga distancia de la ciudad, el puro ambiente del campo.

Jamás se había acercado en tan largo período de tiempo á recibir los Santos Sacramentos, nunca se la había visto entrar en la iglesia, y la primera y única vez que había ido á visitarla el Cura Párroco, habíase negado á recibirlo cortés, pero decididamente.

El pueblo, con ese maravilloso instinto con que adivina los caracteres y profundiza los misterios, habíala bautizado con el nombre de *la Rabina*, teniendo en cuenta sus apariencias de impiedad y su fama de literata.

Decíase entre la gente culta, que empleaba los largos ocios de su vida, en escribir un libro sobre la emancipación de la mujer destinado á producir grande ruido en el mundo.

Ignoro también si esto era cierto: pero si puedo asegurar, que cuando en 1867 se celebró en New-York el primer *meeting* de señoras, pidiendo para la mujer los derechos electorales, una de las primeras adhesiones de damas extranjeras, que recibió aquel comité femenino con pretensiones de masculino, fue la de la Rabina. Yo mismo leí su nombre,

als minister Van Houten, een erkend en beslist vrijdenker, aan het bewind, zouden de voorstanders van het heidensche gebruik allicht kans hebben, hun zin door te drijven. Gelukkig evenwel dat de Hollandsche wet zich daar nadrukkelijk tegen verzet.

Intusschen kan het geen kwaad er hier nog eens op te wijzen, dat de lijkverbranding, door den H. Stoel openlijk als strijdig met het christelijk beginsel veroordeeld, een der meest geliefkoosde idealen is van de vrijmetselarij.

Een nieuw bewijs daarvoor werd toevallig onlangs geleverd door een document, afkomstig van den gewezen Franschen minister Mesureur, indertijd in het Engelsch opgemaakt voor den oppersten raad der vrijmetselarij te Charleston en thans door de *Semaine religieuse* van Toulouse tot algemeene stichting van het katholieke Fransche volk meegedeeld.

Wij achten het niet zonder belang, den inhoud van dat merkwaardige stuk ook onzen lezers onder de oogen te brengen, opdat zij kunnen zien wat de verfoeilijke secte, die in alle landen dezelfde schandelijke oogmerken nastreeft, al is het dan niet overal met dezelfde onbeschaamdheid, zoo al in haar schild voert.

Het bedoelde stuk dan hield een rede in, door den heer Mesureur gehouden in een maçonnieke vergadering.

Daarin zei de verwoede vrijmetselaar vooreerst, dat hij de opheffing wilde van den katholieken godsdienst, en dat hij tot aan zijn dood het catholicisme bestrijden zou, dat volgens hem de ergste van alle superstitiën was.

Hij hoopte lang genoeg te leven om dien kwaadstichtenden godsdienst totaal vernietigd te zien. Hij rekende daarop zoo stellig, dat hij er al aan gedacht had, wat er gedaan moest worden met de gebouwen, tot dusver bij den katholieken eeredienst in gebruik. Wat moest daarmee gebeuren, wanneer een Parlement van vrijmetselaars (*un parlement à nous*, zei de heer Mesureur) de volkomen afschaffing van het catholicisme in Frankrijk zou uitgesproken hebben?

Hij meende dat die uitstekend konden te pas gebracht worden ten dienste van de lijkverbranding. Deze moest men trachten in de zeden van het Fransche volk te doen opnemen.

Hij voor zich was een doodvijand van kerkhoven.

Wanneer er in de groote steden een voldoend aantal lijkovens opgericht waren, dan zou het oogenblik gekomen zijn om een wet te doen uitvaardigen, die onder voorwendsel van gezondheidsredenen het begraven verbieden en door de verplichte lijkverbranding vervangen zou.

Als de geestelijkheid daartegen opkwam, zou men daarop antwoorden door haar te verbieden, onder welk voorwendsel ook bij den doodstrijd van stervenden tegenwoordig te zijn. Door dien maatregel zou men overigens, volgens den heer Mesureur, de menschheid een dienst bewijzen, aangezien de komst van een priester den zieke altijd verontrust en hem soms in eens doodt. De lijkverbranding moet dus niet alleen verplichtend, maar tevens van elke godsdienstige plechtigheid ontbloot zijn.

De heer Mesureur dacht wel, dat wanneer de vrijmetselaars eenmaal zoo ver waren, de gemoederen van den anderen kant zich wel over 't algemeen van 't catholicisme zouden beginnen los te maken.

Dan zal *ons* Parlement, zei hij, voorgoed den eeredienst afschaffen en decreteeren, dat al de kerkgebouwen over de geheele uitgestrektheid van het Fransche grondgebied daaraan onttrokken worden. Daar nu overal de lijkverbranding gebiedend voorgeschreven zal zijn, zullen er nergens meer kerkhoven wezen en zullen de oude gebeenten in alle gemeenten zijn vernield.

Wij zullen dan, ging de heer Mesureur voort, ons werk voltooien door te bepalen, dat de kerken voortaan in bewaarplaatsen van menschenasch worden veranderd. Iedere familie zal haar vak hebben tegen de zijmuren: dat zal maar weinig plaats beslaan en niet ongezond wezen. In die vakken worden de aschurnen geplaatst, terwijl elk vak gesloten wordt door een kleine marmeren plaat, met den naam van de familie er op, en die er gemakkelijk afgeschroefd kan worden.

De heer Mesureur herhaalde ten slotte nog eens, dat hij een vijand van kerkhoven en de toekomst aan de lijkverbranding was; alsmede dat hij het beste middel meende gevonden te hebben om van de kerken een nuttig gebruik te maken tegen den heugelijken dag, dat Frankrijk eindelijk en voor altijd van de priesters zou bevrijd zijn. "Ik zal al mijn pogingen inspannen," zei hij, "om het welslagen te verzekeren van de denkbeelden, die ik hier heb uiteengezet."

Waarom wij het van belang achten, hierop nog eens de aandacht te vestigen? Om te doen zien, welk een ernstige verplichting op de Katholieken rust om al hun invloed aan te wenden om de macht der geheime genootschappen te breken.

De vrijmetselarij, die het op den ondergang der Katholieke Kerk en van het christendom aanlegt, spant al haar krachten in om haar heillooze oogmerken te bereiken. Wat in Frankrijk gebeurt, dat heeft men overal elders, dat heeft men ook hier te verwachten, wanneer de Katholieken, Protestanten en allen, die het wel meenen met den christelijken godsdienst zich niet doen gelden met al de kracht, waarover zij hetzij dan met de uiterste inspanning kunnen beschikken.

De vrijmetselarij woelt en werkt overal op dezelfde geheimzinnige manier, en vandaar dat Paus Leo XIII ze heeft aangewezen als de doodvijandin der christelijke maatschappij, die overal en met alle wapenen door de Katholieken moet bestreden worden. Al treedt zij ten onzent niet zoo onbeschaamd op als in Frankrijk, wij kunnen er zeker van zijn dat zij hier niet minder in het verborgen wroet.

Daarom make ieder onzer het vaste besluit, bij elke gelegenheid van al zijn invloed gebruik te maken om tegenover het drijven van de openlijke en verkapte vijanden van godsdienst en christendom steeds de christelijke beginselen te versterken en te doen zegevieren.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

DE GOUVERNEUR

Heeft goedgevonden:

Te bepalen, dat de verjaardag van Hare Majesteit de Koningin op Maandag den 31n. Augustus e. k. op de volgende wijze zal worden gevierd:

1°. Bij Zonsopgang zullen op het vallen van een kanonschot van het fort Nassau, de vlaggen op de forten van dit eiland en op de schepen, welke binnen deze haven liggen, worden geheschen, terwijl zij met zonsondergang op een gelijk schot nedergehaald zullen worden:

2°. Gedurende den loop van den dag zal er van de Water- en Rifforten een saluut gedaan worden van honderd en één kanonschoten, welk saluut op de volgende wijze zal zijn verdeeld:
's morgens om zes uur 33 schoten;
's middags 35 schoten: en
's namiddags om 4 uur 33 schoten;
terwijl door Harer Majesteits Korvet "Alkmaar" zal worden gevlagd en gesalueerd overeenkomstig de daaromtrent bestaande reglementaire voorschriften:

3°. 's morgens om 9½ uur zal er op Pietermaai, op het plein voor het Raadhuis, door de dienstdoende Stedelijke Schutterij en het Garnizoen groote parade gehouden worden, waarbij de Majoor Commandant der dienstdoende Stedelijke en Landelijke Schutterij het generaal Commando zal voeren;

4°. 's Morgens om 10 uur zal de Gouverneur ten Raadhuize audientie verleenen aan autoriteiten, ambtenaren, officieren en particulieren;

5°. 's Avonds om 6½ ure zal op het plein voor het Gouvernementshuis door de militaire kapel eene muziekuitvoering gehouden worden;

6°. De tenue van den dag zal zijn de groote monteering met sjerp, voor zooverre deze tot de kleeding behoort:

7°. Voor zooverre de regelen van den dienst het toelaten en aan wie de commandant der troepen en van het garnizoen uit het oogpunt van discipline, het meent te mogen toestaan, zullen de gewone arrestanten worden ontslagen;

8°. Van Gouvernementswege zal aan het garnizoen en aan de equipage van Harer Majesteits Korvet "Alkmaar" eene genoegzame hoeveelheid versch rundvleesch worden verstrekt, terwijl daarenboven aan elken onderofficier van het garnizoen en der marine eene heele en aan de militairen en zeelieden van minderen rang eene halve flesch tafelwijn zal worden verstrekt.

Bij de laatstelijk op St. Martin N. G. gehouden verkiezing is de Heer D J van Romondt tot landraad op dat eiland verkozen.

Bij Gouvernement-beschikking dd. 14 dezer maand No. 447 is de bij de brigade maréchaussées gedetacheerde gewezen militair J F Rosiers benoemd tot maréchaussée der 2de. klasse.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 14 dezer maand No. 449 is aan den Heer H. J. Schreuder, Hoofd der Openbare School op Aruba, tot herstel van gezondheid een binnenlandsch verlof van twee maanden verleend.

Lyst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

W. B. P. de Romer, Beatriz de Emmret, Josefa Artili de Macias, Guiseppe Berardinelli do Vito, Pater Zwijsen, Moses E. Curiel, Angelina Bortes, Rosa Anita Crundufell, Leopoldo Morado, M. Trujillo Ca., Castro Yvarra, Jarques Wertz, Maria Ignacia L. de Urdaneta, Rosalina Henriquez, Ramon Añes J. Herman May, Anita J. Calvo, Etmon Vanek, Joaquin Barros Laborde, Rozali Lou-

---

en las listas que publicó entonces *The North American Review*, periódico de Boston.

Mientras repasaba en la memoria estos varios recuerdos, vinoseme á las mientes un pensamiento, en que no me habia fijado nunca. La Rabina habia permanecido siempre soltera, y no obstante el foco de corrupción en que habia vivido, lo excéntrico de sus costumbres y su falta absoluta de ideas religiosas, jamás osó la mordacidad pública incar el diente, en nada que á su honra se refiriese. Era esto una extraña anamolía, dado el modo de ser ordinario con que suelen encadenarse los vicios; nunca la fea cebolla dió rosas, ni el pardo rábano castas azucenas. Te confieso, lector amigo, que para explicarme esta contradicción, formé entonces un mal juicio: pensé que la Rabina habria sido en su juventud una de esas forzosas Lucrecias, que llevan la salvaguardia de su honor en la fealdad de su rostro.

Dimos, por fin, á la casa visitada por el diablo, y debo aquí confesarte, lector discreto, otra flaqueza, á pesar de que ya en aquel tiempo, contaba yo con esa seguridad y aplomo que dan al hombre las muchas vicisitudes de una vida azarosa, no pude menos de experimentar, á la vista de aquel caserón destartalado, una especie de inquieta zozobra, semejante á la del escolar desaplicado, que va á examinarse, ó á la del alcalde de montera, que se prepara á pronunciar el discurso de recepción á un gran personaje.

Era la casa antigua, con gran escudo de armas sobre la puerta, zaguán empedrado, con sendas escalerillas laterales que conducian á los entresuelos, y enorme portón de roble labrado en el fondo.

Pareció éste abrirse por si solo, como si nos esperasen, y atravesamos entonces un magnifico patio, una espaciosa escalera de mármol, y una galeria larga y anchísima, todo destartalado, sucio y desprovisto de muebles y adornos, como si nadie habitase en aquel verdadero palacio.

Una cosa ví que sería realmente casual; pero que no por eso dejó de parecerme muy extraña en aquel momento.

Ningún ruido se oia, ningún ser viviente se divisaba por ninguna parte; tan solo encontramos en el primer de la escalera, sentados en correcta formación sobre el último peldaño, tres gatos negros que fijaban en mi sus redondos ojos, con importuna fijeza; al acercarme yo, precedido de mi guía, pusiéronse en pié al mismo tiempo, arquearon el lomo, empinaron á compás el rabo, como para darme la bienvenida, y echaron á correr maullando lastimosamente. Acordéme de nuevo de las brujas, de Macbeth y traduciendo al inglés sus maullidos, parecióme que venian á significar el mismo estribillo misterioso que pone Shakespeare en boca de aquellas:

¡ Double, double toil and trouble :
¡ Fire, burn; and, cauldron, bubble !... (1)

Repito que lo tuve por casualidad; pero me hizo aquello poquísima gracia.

Velase en el fondo de la galeria una mampara roja, y ante ella se detuvo mi guía, abriéndola de par en par, y diciéndome cortésmente, sin llorar ya, pero haciendo aún algunos pucheros.

— Éntre, Padre, éntre, que voy á avisar á la señora....

De la mampara á dentro, la decoración variaba por completo: halléme entonces en un saloncito cuadrado, digno de cualquiera elegante parisiense de tiempos del Directorio; tan sólo faltaba, para que la alusión fuese completa, alguna *Merveilleuse*, sentada en el sofá romano, de caoba y metal amarillo, que ocupaba la testera. Algo que á esto se aproximaba, se veia por las paredes: fijéme desde luégo en un retrato de hermoso colorido, que representaba á una mujer de treinta á cuarenta años. La reconocí al punto: una mano que no era la del pintor, habia escrito en torno del busto, la célebre frase atribuida á Manon Phlipon, Madame Roland, cuando al subir al cadalso divisó á lo lejos la estatua de la libertad.

— ¡ Libertad !... ¡ Cuántos crímenes se cometen en tu nombre !

—¡ Bella frase! — pensé yo. Lástima grande que no se le ocurriese á la famosa republicana, hasta que le tocó á ella la suerte de morir en la guillotina.

Frente á este retrato habia otro de época más reciente y de muy inferior mérito; representaba á un jóven pálido, de frente elevadísima, negra y larga cabellera, corbatín alto hasta las orejas, y ajustado levita. Era Víctor Hugo, en los tiempos en que escribía dramas románticos.

Un tercer retrato, obra acabadísima de arte, que bien pudiera ser de David en sus mejores tiempos, ocupaba el testero. Veíanse en él dos figuras: una señora vestida de blanco, sentada en un jardin, sobre un banco de musgo: tenia un libro en la mano, en el cual parecia leer, declamando al mismo tiempo. En la portada del libro se leia: *Lelia*.

—¡ Ledia! — dije para mi. ¡ La novela que no se atrevía á leer á solas Chateaubriand, con ser tan poco propenso á escrúpulos, no obstante su poético misticismo!...; ¡ La obra más pérfida de Jorge Sand, aquel desdichado ingenio femenino, que derramar por las puntas de su bien cortada pluma....

A los piés de la novelista francesa, pues ella era, en efecto, haía tenido en tierra un gallardo mancebo, que con la hermosa cabeza apoyada en las rodillas de la dama, parecia escuchar atentamente su lectura, con una pipa encendida en los labios.... Imposible me fué adivinar, quien fuera éste: porque imposible era reconocer en las graciosas facciones de aquél, al parecer muchacho, á la Rabina misma, á la vieja setentona que en aquel momento iba yo á contemplar por primera vez frente á frente.

Una puertecilla perfectamente disimulada bajo el papel verdusco que tapizaba las paredes, se abrió en efecto, y pareció de nuevo mi Ariadna, diciéndome con el continente azorado de siempre:

— Éntre, Padre.... La señora le está esperando....

(*Continuará*).

(1) Doble trabajo: doble fatiga!
¡ Arda el fuego y hierva la caldera!

renz, Ursolita Schoonewolff, D. Andrews, S. V. Marchena (aang), Maraja de Brot, Cordilia Nicacia.

Niet voor verzending vatbaar: Ana L. Smith.

—

Verheugden wij ons reeds in het blijde vooruitzicht van weldra met andere groote steden te kunnen wedijveren door het bezit van een stoomtram, die vreugde is van korten duur geweest, nu wij met zekerheid vernemen, dat niettegenstaande de concessie om stoom als beweegkracht aan te wenden, op advies van den Heer Guzman, die de onderneming financieel steunt, wederom van trekdieren zal gebruikt worden gemaakt; echter met dien verstande, dat de reizigers naar Habay op Plantersrust hebben uit te stappen en de hoogte te voet zullen moeten beklimmen. De aanleg van den weg, waarbij niet voorzien werd, dat de tram door stoom zou moeten gedreven worden, zou de reden zijn van dezen maatregel. Ook willen de ondernemers door een grooter aantal muildieren aan te schaffen het werk der trekbeesten verlichten en elk dier niet langer dan twee uur per dag voor het vermoeiende werk gebruiken.

—

Omtrent den op Bonaire plaats gehad hebbenden moord vernemen wij, dat het der justitie op Curaçao gelukt is den beschuldigde een zekeren Gerardo, onlangs naar hier overgebracht, tot volledige bekentenis te brengen. De moordenaar moet echter pertinent verklaard hebben, dat hij alleen in deze de schuldige is en volstrekt geen medehelpers bij de afschuwelijke daad gehad heeft. In hoeverre deze laatste bewering waarheid bevat, zal het gerecht wel uitmaken. Wij verheugen er ons in, dat de justitie ten minste een schuldigen heeft opgespoord, die zeker een exemplaire straf zal ontvangen.

—

Volgens bericht van goed ingelichte zijde jl. Woensdag uit Bonaire ontvangen, moeten wij, helaas opnieuw, onzen lezers mededeelen, dat daar ter plaatse wederom een afgrijselijke moord heeft plaats gehad. Vermoord is Stefan Marchand, de stiefvader van Jan Gerardo, den moordenaar van Rosa Flores. De verslagene ging jl. Maandag den 17n Aug. in den vroegen morgen naar zijn land gelegen bij eene zekere plaats Koeroeboeroe genaamd. In den laten namiddag van denzelfden dag vond zijn zoon hem in de "mondi van den tera" vermoord. Het lijk was afschuwelijk om aan te zien, met een snede in den hals en een in den buik, zoodat de ingewanden zichtbaar waren. Onze berichtgever meldt ons, dat de dader tot nog toe onbekend is, eveneens is men nog in het onzekere omtrent de beweegredenen, die tot dien wreeden moord hebben aanleiding gegeven. Dit is zeker, de bevolking van Bonaire zal in den eersten tijd wel in angst en vrees verkeeren.

—

Uit het officieele verslag der 60 zitting, 11 Juli, van de Koloniale Staten van Suriname nemen wij het volgende over:

Aan de orde is art. 63bis luidende: „Kosten van topographisch onderzoek van onbekende gedeelten der kolonie f 15000."

De heer Muller van Voorst zegt, dat het misschien vreemd zal lijken, dat hij zijn stem niet aan dezen post kan geven, die z. i. te veel theoretisch is. Men hoort wel dat in Demerary en andere koloniën veel gedaan wordt in deze richting, doch de resultaten daarvan zijn hem niet bekend. In Demerary is er wel goud en balata gevonden, doch geen kolenmijnen of dergelijke exploitatiën zijn er ontstaan, evenmin als hier. Men moet de noodige zuinigheid betrachten ten einde niet posten van werkelijk practisch nut van de begrooting te zien afvoeren. Spr. verzoekt stemming over het artikel.

De heer Muller wenscht de opmerking te maken of, nu de heer Muller van Voorst tegen bodem-onderzoek gekant is, de geachte spreker niettemin zal willen toegeven dat, ware er op Curaçao een dergelijk onderzoek ingesteld, Godden waarschijnlijk geen 20 millioen uit dien bodem zou hebben gehaald, terwijl Curaçao zelf zich heeft tevreden moeten stellen met de kruimeltjes van diens ontginning; zoodat, nu die bron uitgeput is, Nederland weer subsidie moet geven aan dat eiland. Was het niet beter voor de schatkist geweest als een paar tonnen gouds desnoods meer was uitgegeven, waardoor vermoedelijk voorkomen zou zijn dat die millioenen aan vreemdelingen ten goede kwamen?

NEDERLAND.

Het katholieke Nederland heeft wederom op schitterende wijze feest gevierd. Het gold de plechtige herdenking van het vijftigjarig bestaan der Vereeniging van den H. Vincentius. Den 22 Juli werd des avonds de feestvergadering geopend in de groote zaal van het Kon. Zoöl. Bot. Gen. te 's Hage. Wij meenen onzen lezers geen ondienst te bewijzen door hun een uitreksel aan te bieden der van geestdrift gloeiende feestrede door Dr. Schaepman op dien gedenkwaardigen avond uitgesproken in tegenwoordigheid van den Internuntius, den Aartsbisschop en de Bisschoppen van Nederland, voor de ruim 1800 aanwezenden, de élite van Nederlands katholieken.

In de eerste plaats richtte zich de feestredenaar in 't Fransch tot den Internuntius, wien hij o. a. zeide, dat Nederland wel klein is, maar fier op zijn vrijheid en onafhankelijkheid; dat Nederland wel het kleinste land is, maar ook het getrouwste aan den Paus. Ook zeide de redenaar o. a. dat thans wel een man van het Noorden sprak, maar dat hij in zijn hart een Romein is, voorts verklarend, dat de taal der Romeinen, de taal van geloof, rechtvaardigheid en weldadigheid, de wereldtaal is.

Zich daarna tot de feestgenooten wendend, zeide dr. Schaepman, dat bij deze herdenking van het gouden feest der St. Vincentiusvereeniging in onze ziel het woord weerklinkt van der Apostel, het woord dat een belijdenis en een zegelied tevens is: De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren. Spr. gaf deze bekende plaats uit de Handelingen der Apostelen geheel weer en besloot haar met deze woorden: de liefde vergaat nimmermeer. Het is het woord der woorden dat hier weerklinkt.... Bij het scheppingswerk was de liefde de gezellinne Gods; bij de verlossing is uit hare omhelzing met de gerechtigheid de vrede geboren: bij de verheerlijking, als het aanschouwen van aangezicht tot aangezicht het eenig leven zal zijn geworden, dan blijft de liefde, verheerlijkend Gods heerlijkheid: "De liefde vergaat nimmermeer.... " Wij willen het woord zien niet in de hoogten der bespiegeling, maar op deze lage aarde, in vleesch en been."

En nu ontwierp hij een treffende schets van Frankrijk in het begin der 17e eeuw. Het goede land van Frankrijk was toen een plek, waar de gieren te zamen kwamen. De rijkdom was schraapzuchtig, de armoede belust op roof.

't Was toen of de liefde niet meer bestond. Wie zou haar doen herleven? Een onbekende man, een man uit het volk, Vincentius a Paulo.

Spr. ontwierp in korte trekken een schoon beeld van Vincentius, die een voorliefde scheen te hebben voor wat lijdende, laag, ellendig en verstooten was, voor de galeislaven zelfs, omtrent wie de wereld vroeg, of het menschen waren. Menschen? Vincentius zou er weer van maken: Christenen, broeders van den eengeboren God.

Geen ellende was er, of Vincentius wilde haar lenigen. Hij trad als vader der menschheid op en scheen nieuwe werken van barmhartigheid te scheppen. Hij zocht geheel de wereld van ellende, die weent, kermt en vloekt, waar geen geduld meer is, maar haat. Die wereld hervormde hij door zijn barmhartigheid en liefde.

De redenaar bracht hier een diepgevoeld woord van hulde aan de *filles de charité*; geen taal, die haar geen engelen noemt; geen engel in den Hemel, in schoonheid haar gelijk.

Na een breede schets van Vincentius' arbeid ging spr. voort:

Zoo heeft hij geleefd, zoo is hij heengegaan. Om zijn lijkbaar stond het herleefde Frankrijk, als eerewacht en als getuigenis tevens, een getuigenis van de waarheid: de liefde vergaat nimmermeer.

Laat vrij Satan zijn heerschappij uitbreiden; laat vrij de Zonnekoning zijn glorie uitzenden, die de levenssappen van het volk verzengde, geen nood. Het volk is herboren, herdoopt, heeft de liefde in zich opgenomen, die alle dingen gelooft en hoopt.

Twee eeuwen zijn voorbij. Een nieuwe eeuw is gekomen onder kanongebulder en triomfgezang, een eeuw met een bloesemvracht van beloften, maar ook met ontgoocheling, teleurstelling, weegeklag, nijd en grimmigheid.

En weder hetzelfde verschijnsel: de liefde schijnt schuil gegaan. Ellende daagt aan iederen gezichteinder. En deze ellende is van een andere soort. Zij is niet onkundig gebleven, maar bezield met een geest van verzet, opstand tegen de dingen van de eeuwigheid.

En toen werden geboren de Conferentiën van den H. Vincentius a Paulo, geboren in Parijs, den poel der ellende, Parijs, den polsslag van Europa.

Spr. karakteriseert de oprichting dier conferentiën als een bladzijde uit de Handelingen der Apostelen en wijst er op, hoe de heerlijke profetie van het mosterdzaadje ook verwezenlijkt is in de Vincentiusvereeniging als bewijs, dat de scheppingskracht der liefde geen grenzen kent.

Ook tot u, zoo zeide spr., tot u, mijn klein heerlijk vaderland, is zij gekomen, ook u is geleerd te waken tegen den naderenden storm: ook u heeft zij gewapend met een reddingsboot, bemand met stoere mannen, om door de branding te gaan en te redden.

Spr. herinnert aan het verslag van mr. Bevers, dat aantoonde, wat de vereeniging heeft gewrocht en bracht hulde aan de nagedachtenis van Lux en Leesberg, die getrouw waren over weinig en thans voorzeker over veel zijn gesteld.

Dr. Schaepman wees nu op het geheim van de kracht der liefde, hierin gelegen, dat de liefde de voortdurende opoffering van zichzelve is, om daarna op te wekken eerstens tot dankbaarheid jegens God, tweedens om een bemoedigend woord te spreken. Ozanam zeide, dat de liefde steeds vooruit, steeds naar de toekomst moet zien. De toekomst, ziedaar, Vincentianen, uw arbeidsveld. Als liefde en gerechtigheid het niet betreden, dan is het des boozen deel. Gij zult het betreden, als Vincentius, *Procedamus in pace! In nomine Domini.*

"Zoo moge 't zijn, zoo zal het zijn," aldus eindigde spreker. "Zoo zullen wij uitgaan, opgaan, voortgaan ten arbeid en ten strijd. *Cum pace*, in vrede met God en met ons zelven; in vrede met allen, samengebonden en samengehouden door de éénheid van liefde en van geloof. *Cum pace*, den vrede biedende aan allen, aan grooten en kleinen, aan hoogen en lagen, den vrede dien de wereld niet geven kan, dien het Kindeke heeft gebracht.

In nomine Domini, in den naam van Hem, die de waarheid is en de gerechtigheid en de liefde; die zoo diep in 't grondelooze licht gezeten, van tijd noch eeuwigheid gemeten, de bewegingen van iederen tijd bestiert en regeert. In naam van Hem, die aan wat is zijn vastheid geeft en aan wat wordt zijn leiding, die het bestaande voedt en versterkt, maar ook voor elken nieuweren tijd zijn doopsel heeft en zijn heiligen Geest.

In nomine Domini. De tijden wachten niet. De toekomst ligt voor ons. Wolken hangen, stormen dreigen, bergen rijzen, kloven scheiden, hitte van den dag en kilte van den nacht wachten ons: *in nomine Domini*, Mijne Broeders, in den naam des Heeren, wij gaan!" (*Daverende toejuichingen*).

BUITENLAND.

Rome.— Kardinaal Steinhuber zal in de plaats van wijlen Kardinaal Monaco benoemd worden tot Groot Pœnitenciër.

—Een fruitkoopman, uit het instituut Moretti te Aversa weggezonden omdat de Liefdezusters hem van diefstal verdachten, wreekte zich door zich op een Liefdezuster te werpen die de straat overstak. Hij bracht haar verschillende messteken toe, waardoor zij doodelijk gewond werd. De moordenaar vluchtte, maar werd door het volk vervolgd, dat, zonder tusschenkomst der politie, zeker den moordenaar zou hebben gelyncht.

—De Parijsche *Figaro* heeft van zijn correspondent uit Rome de volgende meedeelingen ontvangen: Een prelaat van het pauselijke hof zeide op een avond, sprekend over den heer Poubelle, den nieuwen gezant bij het Vaticaan: "dat de duivel, niet zoo zoo leelijk was als men hem had afgeschilderd." Inderdaad heeft de nieuwe afgezant der Fransche Republiek, dien men bijna als een godloochenaar had voorgesteld, zijn bezoek bij den H. Vader en aan het graf der Apostelen afgelegd als een man, die werkelijk van godsdienstige begrippen doordrongen is. Bij het binnentreden der Basiliek van St. Pieter, bood een kanunnik hem wijwater aan. De heer Poubelle doopte er de vingers in en maakte met devotie het kruisteeken. Vervolgens ging hij in de basiliek neerknielen en bidden op elk der bidstoelen, die voor hem gereed waren gezet, voor de Sacramentskapel, voor de St. Gregoriuskapel en het altaar der Confessie. Eindelijk richtte hij zijn schrede naar het bronzen beeld van St. Pieter en kustte den voet als de vurigste Katholiek. En dat alles geschiedde niet alleen ongedwongen, maar inderdaad met godsvrucht. De *Vérité* twijfelt er wel een beetje aan, maar hoopt toch dat het waar is.

Frankrijk.—De Franschen beleven ook al niet veel pleizier van hunne koloniën. Men weet, welke groote moeilijkheden zij te overwinnen hebben gehad in Tonkin en Annam, hoe menigmaal het zwaard uit de scheede moest worden getrokken, om Algiers te behouden, en nu zij Madagascar hebben veroverd, worden hun ook dáár de moeilijkheden niet gespaard. Na een uiterst zware campagne—zwaar niet door het verzet der Hova's, maar door het moordend klimaat—kwam generaal Duchesne te Tananarivo aan en vestigde daar het Fransche gezag. De koningin werd gehandhaafd, maar behield slechts in schijn hare waardigheid. Haar echtgenoot, tevens eerste minister, ging in ballingschap. Madagascar werd een Fransche kolonie. De Engelschen zagen dat alles met leede oogen aan, maar de Franschen sloegen spijkers met koppen, zooals men het noemt, en zij konden daaraan weinig veranderen. Toch was het te voorzien, dat John Bull eventueel de gelegenheid zou aangrijpen, om Frankrijk, dat het lang betwiste eiland zoo maar *sans gène* inpalmde, te dwarsboomen en nu schijnt zich inderdaad zulk een gelegenheid voor te doen. De toestand op Madagascar is sinds eenigen tijd zeer kritiek. Overal treden zoogenaamde rooversbenden op, welke de Franschen en andere vreemdelingen overvallen, zoodat het kleine Fransche bezettingskorps voortdurend in de weer moet zijn. Volgens een correspondentie aan de Parijsche *Liberté* verkeert Tananarivo feitelijk in een staat van beleg. Men kan zich geen vier of vijf kilometer buiten de stad wagen zonder gevaar te loopen te worden aangevallen. En 's nachts hoort men de geweerschoten der „roovers" en ziet men de groote vuren branden, waarmede zij elkander seinen geven.

De Franschen bladen beweren, dat Engelsche intriganten de hand in de beweging hebben en de Hova's tot verzet aansporen, zoodat men bij de regeering aandringt op het nemen van krachtige maatregelen. Het schijnt echter, dat de gouverneur-generaal Laroche verklaard heeft nog geen versterking van het bezet-

tingskorps noodig te hebben. Indien de beweging aanhoudt zal hij echter naar men verwacht, wel spoedig van inzicht moeten veranderen.

—Tusschen 29 September en 4 October zal in Frankrijk een anti-maçonniek congres worden gehouden door de Liga, die onder den naam „Ligue du Labarum," sedert eenige maanden in Frankrijk bestaat, duizenden aanhangers telt en geen ander doel heeft dan de vrijmetselarij te bestrijden, haar in uiterlijke vormen navolgende. De Liga is georganiseerd als de vrijmetselarij. Haar algemeene secretaris heet groot-kanselier, en haar leden worden genoemd Broeders van het Heilig Hart van Jesus. Zij is verdeeld in compagnieën op de wijze van de loges der vrijmetselaars. Er zijn compagnieën van den H. Georgius, van den H. Andreas, van den H. Franciscus Xaverius en anderen. Een vergaderplaats heet kamp. Eenige kampen vormen een kring. Frankrijk is ingedeeld in 10 zulke kringen, die de Liga vormen. Ook bestaat er een „Caisse du sou anti-maçonnique," de „kas van den anti-maçonnieken stuiver," die reeds over veel middelen beschikt, welke zullen worden bewaard voor tijden van verkiezingen. Nog is er een „Académie de Saint-Jean" gesticht. Lid ervan mogen slechts worden beproefde Katholieken, die van de vrijmetselarij bijzondere studie hebben gemaakt of die zich hierop willen toeleggen. De Academie is verdeeld in 3 afdeelingen: een zal zich bezighouden met bestudeering der statistiek over de vrijmetselarij: de 2e met het verspreiden van geschriften vooral de historie betreffende; de 3e zal den invloed der vrijmetselarij op de hedendaagsche politiek van Frankrijk tot het onderwerp van redevoeringen maken.

Duitschland. — Europa zal, volgens loopende geruchten, eerlang een nieuw koninkrijk onder zijne Staten tellen. Naar men zegt, moet de Duitsche keizer voornemens zijn, den groothertog van Baden (zijn oom) ter gelegenheid van diens aanstaanden zeventigsten verjaardag tot den rang van koning te verheffen. De zaak is niet nieuw. Reeds Napoleon I, de schepper van zoovele koninkrijken, hertogdommen en vorstendommen, dacht er over van Baden een koninkrijk te maken, maar Karel Frederik, de grootvader van den tegenwoordigen groothertog, wees den hem toegedachten titel af. De quaestie dook weer op bij de grondvesting van het Duitsche Rijk en de regeling van de staatsrechterlijke verhoudingen der geannexeerde provinciën Elzas-Lotharingen. Men dacht er toen over het grootste deel van den Elzas aan Baden toe te voegen, maar, naar de oude keizer Wilhelm indertijd aan prof. Geffeken mededeelde, had de Badensche souverein voor deze vergrooting van zijn gebied bedankt, daar het zg. Rijksland door geheel Duitschland was veroverd. Ook de koningstitel bleef dientengevolge uit.

Men zegt trouwens, dat de groothertog aan dien titel niet zoo heel veel waarde hecht en de thans loopende geruchten hem verre van aangenaam zijn. Toch houden zij aan, maar verschillende bladen twijfelen aan de juistheid ervan.

Zooals men weten zal, is Baden bijna even groot en even dicht bevolkt als het aangrenzend koninkrijk Wurtemberg.

Oostenrijk. — De verloving van den hertog van Orleans, pretendent naar den Franschen troon, met een Oostenrijksche aartshertogin (van de Hongaarsche lijn der Habsburgers) is thans officiëel bekend gemaakt. De prinses — dus lezen wij in een correspondentie uit Weenen — is een ernstig meisje, met een sterken afkeer van wereldsche vermaken en futiliteiten. Daarentegen is zij door en door artistiek, een uitstekende pianiste en een begaafde schilderes. Terwijl de wereld weinig aantrekkelijks voor haar heeft, voelt zij zich sterk door de schoonheden der natuur aangetrokken. Bloemen zijn haar lievelingen, en de gedichten van Petöfi en Jokai zijn haar dierbaar. Zij is ook zeer godsdienstig. In overeenstemming met haar aard onthoudt zij zich van de hoffeesten, en heeft daarom ook geen deel genomen aan de kroningsplechtigheid te Ofen. Hare ouders, aartshertog Jozef en de aartshertogin Clotilde, zijn zeer gelukkig gehuwd, en het familie-leven op het slot in Alcsuth is innig en vol liefde. Jokai, een vriend des huizes, heeft dien kring beschreven en daarbij van de poëtische en innige geaardheid van Maria Dorothea melding gemaakt. Zij heeft een diep gevoel voor het leed van anderen en de dorpen rondom het kasteel vereeren haar, wegens haar liefdadigheid en hare bezoeken aan armen en ongelukkigen, als een engel. Haar vriendin is de kroonprinses Stefanie. Beide hebben hetzelfde groote talent voor schilderkunst en muziek. Maria Dorothea is, zooals al de kinderen van aartshertog Jozef, landelijk en eenvoudig opgevoed; zij staat als beschermvrouw aan het hoofd van een hospitaal in Pest, dat door haar regelmatig bezocht wordt en haar naam draagt. Haar broeder is gehuwd met een kleindochter van den keizer, en haar zuster met een prins van Turn en Taxis. Deze zijn alle jonger dan Maria Dorothea, die tot dusver niet veel aan trouwen gedacht heeft.

De prinses is geboren 14 Juni 1867. Haar aanstaande in Febr. 1869.

Volgens de *Gaulois* zal het huwelijk waarschijnlijk plaats hebben in October, te Budapest. Na zijn huwelijk zal de hertog met zijn gemalin de hoven van Europa bezoeken. Hij zal in Engeland wonen op een landgoed, dat hij bij zijn huwelijk van den hertog van Aumale ontvangt.

Azie. — Het blijkt nu, dat bij de jongste vloedgolf in Japan minstens 30,000 personen het leven hebben verloren. Geheele gezinnen kwamen om. Het aantal weggeslagen huizen bedraagt ruim 6000. Rijst en andere levensmiddelen zijn aan de overlevenden gezonden, die aan alles gebrek hadden en die de visschen, door het getij achtergelaten, rauw verzwolgen. De ramp geschiedde in den nacht — vandaar de talrijke offers. Door geen enkel kenteeken kondigde zij zich aan. Slechts enkele personen beweren schokken gevoeld te hebben.

ADVERTENTIEN.

[illegible]